

Og så er jeg forbløffet: Hvad var det, fru Lene Espersen blev så vred over? At jeg spurgte om den blinde tillid til en bank, der har brugt pengene på marmor og messing? Jeg kan ikke forstå, at det skal være forkert at spørge om det. Men jeg kan forstå, at fru Lene Espersen *har* den blinde tillid, og det er jo imponerende.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg vil bare gerne sige tak til fru Lene Espersen for bemærkningen om, at der skal søges mandat til den her sag i Folketingets Europaudvalg. Det synes jeg er et fornuftigt forslag, som dér kommer frem.

Og jeg vil da også gerne sammen med fru Lene Espersen være med til at sikre, at sagen rent faktisk bliver fremlagt til forhandlingsoplæg i Folketingets Europaudvalg, således at vi dér kan stille spørgsmål til det materiale, som kommer til at ligge til grund for en beslutning.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det fru Pernille Frahm som ordfører, hvis fruén har tid. Man kan altid blive overrumplet.

Pernille Frahm (SF):

Undskyld, hr. formand.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Det er tilgivet.

Pernille Frahm (SF):

EBRD, den såkaldte Østbank, er ved at vikle sig ind i en ny skandalesag. Sidste gang handlede det om et pompøst hovedsæde i London, og denne gang er det mere alvorligt. Nu handler det om atomsikkerhedskrav, der totalt tilside-sættes, om grov manipulation af ekspertrapporter, om miljøaktivister, der forfølges, om en befolkning, der holdes hen i uvidenhed, og ikke mindst om brug af skattekrone til finansiering af to på forhånd forældede, dødsensfarlige og overflødige atomkraftværker i Ukraine som et led i en snusket international studehandel om at få lukket resterne af Tjernobylværket, som det i øvrigt i dag tyder på at de ikke vil lukke under nogen omstændigheder alligevel.

Jeg vil senere komme tilbage til Danmarks atomkraftministers, Marianne Jelveds, og hendes repræsentant i EBRD, Torsten Gersfelts foreløbig meget begrænsede og ikke særlig imponerende indsats i denne betændte sag. Men først lidt om sagens substans:

Den 8. februar kunne dagbladet Politiken berette, at det er EU, G7, USA og atomkraftlobbyen, der håndfast forsøger at presse Ukraine ind i det omstridte atomprojekt mod deres vilje og mod al sund fornuft.

I et privat brev til Europas sorte får, premierminister Tony Blair, skriver den ukrainske præsident, Leonid Kutjma, at vestlige partnere insisterer på færdiggørelsen af de reaktorer i stedet for det ukrainske forslag om støtte til et gasfyret kraftværk.

Én ting er, at Tony Blair angiveligt elsker gensplejsede produkter. Mere alvorligt er det, at han åbenbart også vil tvinge Ukraine til at færdigbygge to russiskkonstruerede atomkraftmonstre, alene ud fra et geopolitisk spil vendt mod Rusland. Blairs og atomkraftlobbyens plan er, at prisen for at lukke de rester af Tjernobylværket, der endnu ikke er nedsmeltet og indstøbt i beton, er, at to gamle russiske atomkrafttorsoer lappes sammen og sættes i drift.

At Ukraine ikke er begejstret, er forståeligt, men EU burde for længst have sat Blair og atomkraftlobbyen stolen for døren og skrottet deres syge plan sammen med Tjernobylværket.

Det såkaldte K2R4-projekt er nemlig ud fra både en økonomisk og miljømæssig synsvinkel gennemført tåbeligt. Det var også det resultat, en uafhængig forskergruppe i Sussex kom frem til, men i stedet for at tage denne konklusion alvorligt bestilte EBRD bare en ny rapport fra et amerikansk atomkraftfirma, Stone & Webster, der har interesse i Ukraine. Underligt nok kom disse såkaldte eksperter til den stik modsatte konklusion.

Senere er der så kommet en rapport fra EIB, Den Europæiske Investeringsbank, der godt nok officielt støtter projektet, men som også klart afviser, at der er nogen som helst brug for K2R4-reaktorerne.

EBRD har i mellemtiden fået travlt. Nu planlægger man at træffe den endelige beslutning i slutningen af marts eller begyndelsen af april, så dette emne ikke kommer op på EBRD's næste årskongres i London i april.

Økonomiminister Marianne Jelved har udtalt til dagbladet Politiken den 13. januar, at hun ikke kan eller skal følge den daglige proces i EBRD. Jeg kan forstå, at ministeren føler sig fejlcliteret her. Det glæder jeg mig til at høre.

Det er ellers ikke SF's opfattelse, at ministeren har vanskeligheder med at blande sig i mangt og meget, når sagen kræver det, og derfor er det også påfaldende, at ministeren udvi-